

1.

Na even zoeken vond Roos de schakelaar, gelukkig, het licht deed het nog. In de oude keuken stonden op de tafel nog een theeglas, een pak melk en een beschuitbus zonder deksel. De beschuiten zouden inmiddels zacht of zelfs beschimmeld zijn geworden. Ze durfde niet meer aan de melk te ruiken.

De lamp boven de keukentafel was gemaakt van hout, met gedraaide armen waarin kaarslampjes een gezellige sfeer geven. Hij was ingepakt in een fijnmazig kanten waas van spinnenwebben, nu er een lichtje in scheen was het web te mooi om ooit onder het mom van schoonmaak te verwijderen.

‘Haar’ stoel stond er uitnodigend bij, met een plat-gezetten geborduurd kussentje, eerst maar even gaan zitten. Ze hield haar jas aan, alhoewel het niet echt koud was. Afgezien van het frisse windje was het aangenaam nazomerweer. Ze pakte de krant die open op tafel lag, de krant van vijftwintig mei, vandaag was het achtentwintig augustus. Die dag in mei zou een ontzettend warme dag worden, tropische temperatuur, vandaar dat de luiken nog gesloten waren, dan zou al die warmte het huis binnenkomen en had je er alleen maar last van.

‘Nee’, zou Annabeth hebben gezegd, 'zomers hou je er de warmte mee buiten en 's winters hou je de warmte er mee binnen.’

Als Roos aan haar dacht, werd ze prompt blij. Annabeth was altijd vrolijk, ondanks dat ze al jaren alleen woonde in dat grote huis. Ze was meestal aan het rommelen in haar keuken, onderwijl zingend, ze kookte lekkere dingen, had altijd taart bij de thee. Voor de taart gebruikte ze fruit uit haar eigen boomgaard, want achter het grote huis stonden fruitbomen in soorten en maten, ieder seizoen had haar eigen opbrengst, kersen, appels, peren, pruimen, mispels. En niet te vergeten de frambozen en de bramen, weelderige struiken die ieder jaar een mega opbrengst gaven. Hiervan maakte ze jam. Aan het begin van het jaar stonden in de kelder grote voorraden lege potjes te wachten op de nieuwe oogst. Zelf waste ze alle potjes na gebruik flink schoon. Als ze aan burens of vrienden potjes met lekkernij mee gaf, was het vanzelfsprekend dat ze hen vroeg de lege potjes schoon terug te brengen, zodat zij deze de volgende keer weer kon vullen. Het was een ruilhandeltje geworden, haar potjes jam voor hun bezoekjes.

Iedereen vond het gezellig om bij Annabeth een kopje thee te drinken. Theezakjes waren uit den boze. Ze kookte een ketel water, schonk een klein beetje in de theepot, zodat hij voorverwarmd was, gooide het water weg, en schonk vervolgens de pot vol met warm water, thee-ei erin en onder de theemuts.

‘Even laten trekken, dan pak ik de taart, een Parijse appelflan, je wilt wel een puntje neem ik aan.’

Terwijl Roos staaarde naar de wolkjes stof die via de zonnestrallen door de hele keuken dwarrelden gingen haar gedachten terug naar de beginjaren van haar en Boudewijn. Toen was alles helder, was geen enkel zonnestraaltje bedekt met stof, haar leven liep op rolletjes, ze had een droombaan, een lieve man, geen financiële problemen.

De laatste tijd werd overschaduwde door donkere wolken, donderwolken. Volgens hem was er geen tijd meer om samen een wijntje te drinken, om van intimiteit maar te zwijgen.

Kinderen waren er niet gekomen, ze waren in de loop van de jaren gewend geraakt aan het gemak van geen kinderen, ze konden gaan en staan waar ze wilden, hadden nooit oppas nodig, het gemis was in de loop der jaren in de vergetelheid geraakt. Er waren onderzoeken geweest, traag zaad was een van de uitkomsten, en Boudewijn was daar helemaal niet rouwig om. Het paste eigenlijk wel in zijn plannen om te gaan reizen zodra ze genoeg gespaard zouden hebben. Als er kinderen zouden komen, waren dat volgens hem kostenposten die zijn plannen alleen maar in de weg zouden zitten. Roos had zich daarbij neergelegd en had zich volledig op haar werk gestort, met een burn out als gevolg.

Het bekende riedeltje van Boudewijns mobiel verstoorde de weldadige rust in dit spinhuis, zoals ze het huis in haar gedachten al noemde. Een ode aan alle spinnen die na het overlijden van Annabeth het huis

levendig hebben gehouden, haar geschiedenis beschermden met hun prachtige weefsels.

Ze nam niet op, wilde niet gestoord worden. Er hing een totaal ontspannende rust in deze keuken.

De thee was inmiddels voldoende getrokken, ze zocht een kopje in een van de aanrechtkastjes, waste het om en schonk de thee in. De geur was heerlijk.

Ze keek naar het aanrecht, klein met een granieten blad, een geisertje voor warm water, en naast het aanrecht een koelkast met een vier-pits gasstel erbovenop. Als ze hier wilde gaan wonen, zou er het een en ander aangepast moeten worden. Zij zou liever een groot en ruim werkblad willen hebben en het liefst zo'n Italiaans fornuis, maar dat wilde Boudewijn waarschijnlijk niet. Hij vond het geen goed idee om hier in deze bouwval te gaan wonen, wilde het verkopen en van de opbrengst grote en vooral verre reizen gaan maken. Daarin verschilden ze nogal van mening, het begon zelfs het grootste struikelblok in hun relatie te worden. Er ging geen dag voorbij of ze hadden ruzie over 'het huis', het was zelfs onmogelijk om er over te praten, dus werd er gezwegen. Ze wist dat het geen oplossing was, maar zag geen kans meer om samen een besluit te nemen. Onder geen beding zou zij besluiten het te verkopen, en Boudewijn zou onder geen beding met haar meegaan om in 'het huis' te gaan wonen.

Die lamp zou ze verven in een helder kleurtje, en ze zou hem versieren met mooie figuurtjes, zodat het echt een blikvanger wordt.

Roos is een mooie vrouw van vierendertig. Een pittig kopje met kortgeknipt donker haar. Gaaf gezicht. Slank figuur met de nodige rondingen, niet al te breed in de heupen en een platte buik. Ze hield van kleurige kleding, meestal met rode accenten, en alles wat bij rood past. Grijs vindt ze afschuwelijk en van zwart wordt ze verdrietig.

Vorige week was Roos bij de notaris, het spinhuis was nu haar eigendom en dat maakte dat ze op wolkjes liep op weg naar huis. Toen ze op haar fiets naar huis ging, dacht ze dat Iedereen aan haar zou zien dat er iets magisch was gebeurd, dat er een roze waas om haar heen hing.

Sjaak, haar vader, bleek al langer te weten dat zijn tante Annabeth haar woning wilde nalaten aan Roos, maar hij had moeten beloven dat niet aan Roos te zullen vertellen. Annabeth wilde haar dat pas laten weten als ze het aardse voor het hemelse had verwisseld. Alhoewel ze het wel jammer vond dat ze dan Roos' gezicht niet zou kunnen zien. Ze zou ontzettend hebben genoten.

Een paar maanden na haar overlijden kreeg Roos een uitnodiging voor een bezoek aan het notariskantoor.

Notaris De Zwaan was een statige heer, in pak met vest en een deftige stropdas. In zijn vestzakje hing een horlogeketting. Het notariskantoor was buiten en binnen

net zo statig als de heer De Zwaan zelf. Het interieur in Art Deco, kastdeuren met panelen volgens diezelfde stijl. Zodra Roos zijn kamer werd binnengebracht, keek hij op het horloge om te zien hoe laat het was. Dat leek haar overbodig, tenzij hij het nodig vond te controleren of ze op tijd was.

De secretaresse bracht hen een kopje thee, de notaris pakte een Mont Blanc vulpen, legde hem keurig in gelid naast het dossier en opende de map met papieren.

Op de fiets naar zijn kantoor wist Roos niet wat ze moest verwachten, het overlijden van Annabeth popte even op, maar dat ze als erfgename van huis en tuin was aangewezen, was overweldigend nieuws. Ze was zelfs enig erfgename en hoefde zich volgens de notaris geen zorgen te maken over successierechten en overige belastingen. Tante Annabeth bleek over zoveel financiële middelen te beschikken zodat, nadat alle schulden betaald zouden zijn, er nog voldoende over was om zelfs enige verbouwingen te realiseren. De notaris had opdracht gekregen het huis en de inboedel geheel in tact aan Roos over te dragen samen met een brief in gesloten envelop, die Annabeth bij de heer De Zwaan als laatste groet had achtergelaten. Wat er in de brief stond, was bij de notaris niet bekend.

Roos stopte de envelop in haar rode tasje en stond na het voorlezen van het testament snel en overdonderd weer buiten, ze pakte haar fiets en reed, zonder te letten op voorbijrijdende auto's en groetende mensen, richting

huis. Ze fietste altijd met een noodgang voorbij aan het bankje, dat daar nu zo uitnodigend stond om te komen buurten.

Met gierende remmen stond ze stil, zette haar fiets in het gras en plofte neer. Het bankje bood uitzicht op de uiterwaarden, waar koeien liepen te grazen samen met een grote groep ganzen. De koeien bleven graven en de ganzen bleven snateren, zij stoorden zich helemaal niet aan het grote gebeuren in het leven van Roos, eigenaresse van een fantastisch maar bouwvallig huis, ze was van het ene moment op het andere grootgrondbezitster geworden. Ze vroeg zich af wat Boudewijn zou zeggen.

Eigenlijk wilde ze nu haar mobiel nemen en hem direct bellen, maar een stemmetje in haar binnenste hield haar tegen. Haar hele leven leek te veranderen in een rollercoaster, niets zou hierna nog hetzelfde zijn. Zou ze nu heel blij moeten zijn, zou de rijkdom die vanmorgen in haar schoot was gevallen, haar gelukkiger maken? Zou Boudewijn er gelukkiger van worden? Waarschijnlijk wel, Boudewijn wilde iets anders dan werken, wilde het liefst een miljoen winnen in een loterij en daarmee zijn leven vullen. Nooit meer werken leek hem het ultieme geluk. In haar leven was het hebben van geld nooit een ultieme wens geweest, geluk zat bij haar naast gezondheid in kleinigheden, een kus, een aanraking, gezelligheid in huis, blij zijn met wat je hebt.

Het leven had haar de laatste jaren geleerd dat geld niet gelukkig maakt; geen geld hebben was haar nooit

overkomen, maar ook dat scheen niet gelukkig te maken. Het gemis van samen kinderen grootbrengen kon nooit met geld vergoelikt worden.

Ze besloot eerst Sjaak te bellen:

‘Pap, ik was vanmorgen bij Notaris De Zwaan.’

Na een moment van aarzeling, vroeg hij:

‘Zo, zo, en wat had hij te vertellen?’

‘Pap, Annabeth heeft mij haar huis nagelaten, ongelooflijk, dat ik nu daar mag gaan wonen. Snap jij dat?’

‘Lieverd, wat een geweldig nieuws. Vind je het goed dat ik straks op de koffie kom om het met je te vieren? Dan breng ik iets lekkers mee.’

‘Geweldig, pap, tot straks.’

Bij thuiskomst zwaaide Roos met de akte die Notaris De Zwaan had meegegeven naar Boudewijn.

‘Kijk eens, wat denk je dat ik vanmiddag ...